

DE AUTEUR VAN DE ZEVEN ZUSSEN

LUCINDA RILEY

DE ZILVERBOOM

X
XANDER

ROMAN

1

Terwijl David Marchmont de auto over de smalle oprijlaan stuurde, wierp hij een blik op zijn passagier. Het sneeuwde nu flink door, waardoor de toch al gevaarlijk gladde weg nog onveiliger werd.

‘Het is nu niet ver meer, Greta. Zo te zien zijn we net op tijd, morgenochtend zal er hier wel geen doorkomen meer aan zijn. Komt het je al bekend voor?’ vroeg hij voorzichtig.

Greta draaide zich naar hem toe. Haar roomblanke huid was nog altijd glad, zelfs nu ze achtenvijftig was. Haar poppengezichtje werd gedomineerd door twee enorme blauwe ogen. Met de jaren waren die niet minder fel van kleur geworden, maar tegenwoordig schitterde er geen enkele emotie meer in. Het licht erin leek al lang te zijn gedoofd. Ze zagen er net zo wezenloos en onschuldig uit als bij de levenloze porseleinen poppen waaraan ze hem deed denken.

‘Ik weet dat ik hier vroeger gewoond heb, maar ik kan me er niets van herinneren, David. Het spijt me.’

‘Zit er maar niet mee,’ troostte hij haar, want hij wist hoe vervelend ze het vond. Bovendien zou hij maar wat graag zijn eigen herinnering uitwissen aan die eerste, afschrikwekkende blik die hij na de brand had opgevangen van het huis waar hij was opgegroeid. De indringende lucht van verkoold hout en rook stond hem nog helder voor de geest. ‘Marchmont is natuurlijk ook voor een groot deel opnieuw opgebouwd.’

‘Ja, David, dat weet ik. Dat zei je vorige week ook al, toen je bij me kwam eten. Ik had lamskoteletjes gemaakt en we dronken er een fles sancerre bij,’ zei ze afwerend. ‘Je vertelde dat we in het huis zelf zouden verblijven.’

‘Klopt helemaal.’ Hij begreep heel goed dat Greta vaak de behoefte had recente gebeurtenissen tot in de details te benoemen, juist omdat

de tijd voor haar ongeluk haar was ontschoten. Terwijl hij verder reed over de spekgladde oprijlaan, waarbij de banden moesten zwoegen om hun grip op de lichte helling niet te verliezen, vroeg hij zich af of het wel verstandig was om haar hier voor de kerst mee naartoe te nemen. Eerlijk gezegd was hij stomverbaasd geweest toen ze zijn uitnodiging aannam, nadat hij jaren had geprobeerd haar uit haar appartement in Londen te krijgen en steeds nul op het rekest had gekregen.

Na drie jaar flink verbouwen om het huis iets van zijn oude glorie terug te geven, had hij eindelijk het gevoel gehad dat dit het juiste moment was. Om de een of andere reden was ze het onverwachts met hem eens geweest. In elk geval was het huis nu warm en comfortabel. Maar wat het in emotioneel opzicht met haar zou doen – en gezien de omstandigheden ook met hem – was nog maar de vraag...

‘Het wordt al donker,’ merkte ze op. ‘Het is nog maar net drie uur geweest.’

‘Ja, maar hopelijk blijft het nog even licht, dan kunnen we Marchmont alvast zien.’

‘Waar ik gewoond heb.’

‘Ja.’

‘Met Owen. Mijn man. Jouw oom.’

‘Inderdaad.’

David wist dat ze simpelweg details opdreunde die ze uit haar hoofd had geleerd, alsof ze overhoord werd. Hij was haar leraar. De artsen hadden gezegd dat hij niet over traumatische gebeurtenissen moest beginnen, maar wel namen, datums en plaatsen moest noemen die iets in haar onderbewustzijn konden prikkelen en misschien de sleutel zouden zijn tot haar verloren geheugen. Zo nu en dan, als hij bij haar op bezoek kwam en met haar praatte, dacht hij een blik van herkenning te zien bij iets wat hij noemde. Alleen wist hij niet of dat kwam omdat hij het haar al eens eerder had verteld, of omdat ze het zich echt herinnerde. Aanvankelijk waren de artsen er nog van overtuigd geweest dat haar geheugen stukje bij beetje zou terugkomen, omdat er op de talloze hersenscans sinds het ongeluk niets te zien was wat op het tegendeel wees. Nu dachten ze aan selec-

tief geheugenverlies, veroorzaakt door een traumatische gebeurtenis. Volgens hen wilde Greta het zich niet herinneren.

Hij stuurde de auto langzaam door de verraderlijke bocht in de oprijlaan, zich ervan bewust dat de poort naar Marchmont over een paar tellen in zicht zou komen. Hoewel hij de wettige eigenaar was en een fortuin aan de renovatie van het huis had uitgegeven, was hij eigenlijk slechts de huisbewaarder. Nu de verbouwing bijna klaar was, waren Greta's kleindochter Ava en haar man Simon vanuit het poortwachtershuis naar Marchmont Hall verhuisd. Na Davids dood zou Ava het landgoed erven. De timing kon niet beter, want over een paar weken verwachtte het stel hun eerste kindje. Heel misschien, dacht David, zou de komst van dat nieuwe leven eindelijk een eind maken aan de ramspoed waardoor de familie de afgelopen jaren geteisterd was.

Het werd er alleen niet eenvoudiger op door de gebeurtenissen die hadden plaatsgevonden sinds Greta aan geheugenverlies leed... Gebeurtenissen die hij voor haar had achtergehouden, uit angst dat het te zwaar voor haar zou zijn. Als ze al had verdrongen hoe het allemaal begonnen was, hoe zou ze de afloop dan aankunnen?

Het kwam erop neer dat hij net als Ava en Simon continu op zijn hoede was wanneer hij met Greta praatte. Hij wilde haar geheugen weer op gang brengen, maar lette erg goed op wat er in haar bijzijn werd besproken.

'Zie je het?' vroeg hij toen hij door de poort reed en Marchmont voor hen opdoemde.

Het huis was opgetrokken in elizabethaanse stijl en tekende zich laag en elegant af tegen de glooiende heuvels die overgingen in de majestueuze pieken van de Black Mountains erachter. Beneden door de vallei meanderde de rivier de Usk, de omringende velden lichtten op door het verse pak sneeuw. De vaalrode bakstenen van de oude gevels eindigden op het dak in drie punten, terwijl de ruiten in de vensters met verticale stijlen het laatste licht van de roze winterzon weerkaatsten.

De oude, gortdroge houten balken waren voer geweest voor de hongerige vlammen, waardoor het dak compleet in de as was gelegd.

Maar de buitenzijde van het huis had de brand overleefd. Volgens de brandweer kwam dat deels doordat het een uur na het eerste vonkje was gaan stortregenen. Alleen de natuur had Marchmont Hall voor de ondergang kunnen behoeden, zodat er tenminste nog iets te renoveren viel.

‘O, David, het is veel mooier dan op de foto’s die je me hebt laten zien,’ zei Greta ademloos. ‘Met al die sneeuw lijkt het wel een tafereel op een kerstkaart.’

Inderdaad, toen hij de auto zo dicht mogelijk bij de voordeur parkeerde, zag hij door een van de ramen de warme gloed van de lampen en de fonkelende lichtjes in de kerstboom. Het was zo anders dan de sombere sfeer uit zijn kindertijd, die nog steeds in zijn geheugen gegrift stond, dat er zich een euforisch gevoel van hem meester maakte nu hij deze transformatie eens goed in zich opnam. Misschien had de brand het verleden wel letterlijk en figuurlijk in rook laten opgaan. Was zijn moeder er nog maar, zodat ze deze opmerkelijke verandering kon zien.

‘Het ligt er wel netjes bij, hè?’ Hij deed het portier open, waardoor er een lading sneeuw van het dak gleed. ‘Laten we maar snel naar binnen gaan. De koffers en de cadeaus haal ik straks wel.’

Nadat hij om de auto heen was gelopen om het portier voor haar open te houden, stapte ze voorzichtig uit. Haar instappers zakten samen met haar enkels weg in het dikke pak sneeuw. Toen ze opkeek naar het huis en haar blik vervolgens op haar in de sneeuw gezakte voeten richtte, kwam er opeens een herinnering los.

Ik ben hier eerder geweest...

Stokstijf bleef ze staan, geschokt omdat het eindelijk zover was, en probeerde zich uit alle macht aan de flard van een herinnering vast te klampen. Maar hij was alweer weg.

‘Kom, Greta, je vriest hier nog dood.’ David stak haar zijn arm toe en ze legden samen de laatste meters naar de voordeur van Marchmont Hall af.

Na de ontvangst door Mary, de huishoudster die hier al meer dan veertig jaar werkte, bracht hij Greta naar haar slaapkamer, zodat ze

een dutje kon doen. Door de stress van haar besluit om voor het eerst in jaren haar woning te verlaten, in combinatie met de lange reis vanuit Londen, was ze vast uitgeput, redeneerde hij.

Daarna liep hij naar de keuken om Mary te zoeken. Die stond aan het nieuwe kookeiland het deeg voor de mince pies te rollen. Bewonderend keek hij om zich heen naar de glanzende granieten werkbladen en de strak vormgegeven kastjes aan de muren. Bij de renovatie had hij alleen in de keuken en de badkamer gekozen voor modern design. In alle andere vertrekken was het oorspronkelijke interieur in ere hersteld. Een helse klus waarvoor hij wekenlang research had gedaan, dagen achtereen archieffoto's in bibliotheken had zitten uitpluizen en uit zijn eigen herinneringen had moeten putten. Er was een heel leger aan plaatselijke ambachtslieden ingezet om te zorgen dat alles van de flagstones op de vloeren tot het meubilair in de kamers zo dicht mogelijk in de buurt kwam bij het oude Marchmont.

'Goedemiddag, meneer David.' Glimlachend keek Mary naar hem op. 'Jack belde tien minuten geleden om te zeggen dat Tors treinvertraging had door de sneeuw. Ze zullen er over een uurtje wel zijn. Hij heeft de Landrover meegenomen, dus de terugreis zou geen probleem moeten worden.'

'Heel fijn dat hij haar wilde ophalen. Ik weet hoe druk hij het heeft op het landgoed. Hoe bevalt de nieuwe keuken je?'

'Heel goed, *bach*. Alles is zo schoon en nieuw,' antwoordde ze met haar zachte Welshe accent. 'Het is niet te geloven dat dit hetzelfde huis is. Tegenwoordig is het hier zo warm dat ik amper nog de haard hoeft aan te maken.'

'Is het goed toeven in je appartement?' Mary's echtgenoot Huw was een paar jaar geleden gestorven, en sindsdien had ze zich nogal eenzaam gevoeld in de cottage op het landgoed. Daarom had hij bij het maken van de plannen met de architect op de ruime zolder een suite voor haar laten inrichten. Na wat er gebeurd was, vond hij het een prettig idee dat hier altijd iemand aanwezig was als Ava en Simon er niet waren.

'Nou en of, dank je wel. Het uitzicht over de vallei is er ook prach-

tig. Hoe gaat het met Greta? Eerlijk gezegd stond ik er wel van te kijken toen je zei dat ze hier kerst zou komen vieren. Ik had nooit gedacht dat ik dat nog zou meemaken. Wat vindt ze ervan?’

‘Ze was niet zo spraakzaam.’ Hij was er niet zeker van of Mary doelde op Greta’s reactie op de renovatie of op haar terugkeer naar het huis, na al die jaren. ‘Ze is nu aan het rusten.’

‘Zoals je wel gezien zult hebben, heb ik haar oude slaapkamer voor haar gereedgemaakt, om te kijken of die haar geheugen weer aan de praat zou krijgen. Al moet ik zeggen dat zelfs ik die kamer niet meer terug ken. Zou ze echt niet meer weten wie ik ben? Toen ze nog op Marchmont woonde, hebben we heel wat samen meegemaakt.’

‘Trek het je alsjeblieft niet aan, Mary. Ik vrees dat het voor ons allemaal hetzelfde is.’

‘Ach, misschien is het ook maar beter dat ze zich sommige dingen niet meer herinnert,’ merkte ze op grimmige toon op.

‘Ja,’ verzuchtte hij. ‘Hoe dan ook zal het wel een heel aparte kerst worden.’

‘Zeg dat wel, bach. Ik betrap mezelf er nog steeds op dat ik je moeder soms zoek, hier in huis, voordat het tot me doordringt dat ze er niet meer is.’ Ze slikte haar tranen weg. ‘Maar voor jou is het natuurlijk nog veel erger.’

‘Ach, het zal voor ons allemaal even wennen zijn. Gelukkig hebben we Ava en Simon, en hun kindje dat op komst is. Zij sleuren ons er wel doorheen.’ Hij sloeg een troostende arm om haar schouder. ‘Mag ik nu zo’n lekkere mince pie van je?’

Twintig minuten later kwamen Ava en Simon thuis. Ze voegden zich bij David in de salon, waar het naar verf en rook uit de enorme stenen haard geurde.

‘Wat zie je er goed uit, Ava. Je blaakt echt van gezondheid.’ David glimlachte toen hij haar omhelsde en Simon de hand schudde.

‘De afgelopen maand ben ik tonnetjerond geworden. Het zal wel een rugbyspeler worden, of het nu een jongetje of een meisje is.’ Ze wierp een liefdevolle blik op Simon.

‘Zal ik vragen of Mary een pot thee voor ons zet?’ vroeg David.

‘Laat mij maar,’ zei Simon. ‘Schat, ga jij maar eens lekker bij je oom zitten, met je voeten omhoog.’ Tegen David vervolgde hij: ‘Ze werd midden in de nacht opgeroepen omdat een koe het moeilijk had tijdens de bevalling.’ Met een mismoedig schouderophalen liep hij de kamer uit.

‘Laten we hopen dat er voor mij ook iemand is, als ik het moeilijk krijg tijdens de bevalling,’ riep Ava hem grinnikend na, terwijl ze zich in een van de opnieuw beklede fauteuils liet zakken. ‘Hij blijft maar zeggen dat ik het rustiger aan moet doen, maar ik ben veearts. Ik kan mijn patiënten toch niet aan hun lot overlaten? Dat zou de verloskundige toch ook niet bij mij doen?’

‘Nee, maar je bent wel over zes weken uitgerekend. Hij is gewoon bang dat je te veel hooi op je vork neemt.’

‘Het zal wel makkelijker worden als de waarnemend arts er is, na de kerst. Al durf ik met dit weer niet te garanderen dat ik niet word opgeroepen om onderkoeld geraakte schapen op te warmen. De boeren zijn zo verstandig geweest ze uit de heuvels te halen voordat het weer omsloeg, maar er blijft er altijd wel eentje achter. Maar goed, oom David, hoe is het met jou?’ Zo had Ava hem altijd genoemd, ook al was ze strikt genomen zijn achternichte.

‘Heel goed, lief dat je het vraagt. Ik heb mijn kerstconference in oktober opgenomen, en sindsdien...’ Opeens kreeg hij rode wangen van schaamte. ‘Ik ben mijn autobiografie aan het schrijven.’

‘Echt waar? Dat is vast interessante kost.’

‘Zeer zeker, dat is juist het probleem. Er zijn natuurlijk aspecten aan mijn leven waar ik het niet over kan hebben.’

‘Ja.’ Haar gezicht werd serieus. ‘Om heel eerlijk te zijn, en je weet dat ik dat altijd ben, verbaast het me dat je ermee hebt ingestemd een autobiografie te schrijven. Ik bedoel, je hebt je privéleven altijd strikt privé gehouden.’

‘Klopt, maar jammer genoeg heeft de een of andere riooljournalist besloten een onofficiële biografie over me uit te brengen, dus leek het me beter om hem voor te zijn. Voor zover dat gezien de omstandigheden mogelijk is, dan.’

‘Ja, dan begrijp ik het wel,’ verzuchtte ze. ‘Hemel, ik mag dan wel een filmster als moeder en een beroemde komiek als achterneef hebben, maar ik moet er niet aan denken om zelf bekend te zijn. Je gaat toch niets schrijven over... wat er met mij is gebeurd, oom David? Dat overleef ik echt niet. Zeker niet na de vorige keer, toen ik samen met Cheska in vol ornaat op de voorpagina van de *Daily Mail* stond.’

‘Natuurlijk niet, Ava. Ik doe mijn uiterste best om de familie erbuiten te houden. Het punt is alleen dat er verder niet zo veel te vertellen valt. Ik ben nooit in aanraking gekomen met drugs en heb nooit een zenuwinzinking, drankprobleem of een reputatie als rokenjager gehad, dus het wordt maar een saai boek.’ Hij zuchtte en wierp haar een spottend lachje toe. ‘Over vrouwen gesproken, Tor zal er zo wel zijn.’

‘Wat fijn dat ze komt, oom David. Ik mag haar heel graag. En hoe meer zielen, hoe meer vreugd.’

‘In elk geval hebben we eindelijk je grootmoeder kunnen overhalen om kerst met ons te vieren.’

‘Waar is ze?’

‘Ze ligt boven te rusten.’

‘Hoe gaat het met haar?’

‘Nog hetzelfde, eigenlijk. Maar ik ben heel trots op haar omdat ze het heeft aangedurfd om hierheen te komen.’ Er doemden koplampen op door het raam. ‘Daar zul je Tor hebben. Ik ga haar even helpen met haar bagage.’

Toen hij de kamer uit was, bleef Ava nog even nadenken over zijn loyaliteit aan Greta. Ze wist dat die twee elkaar al eeuwen kenden, maar vroeg zich af wat hem nou zo in haar aansprak. Volgens Ava's oudtante, Davids moeder LJ, die nog maar een paar maanden geleden was gestorven, was haar zoon altijd al dol geweest op Greta. Die zag er nog steeds heel jeugdig uit, bijna alsof haar geheugenverlies de sporen van haar achteenvijftig jaar op deze aardbol had uitgewist.

Ava gaf het niet graag toe, maar ze vond haar grootmoeder nogal oppervlakkig en kinderlijk. Die paar keer dat ze Greta door de jaren heen had gezien, had ze altijd het gevoel gehad dat ze tegen een vol-

maakt gevormd, maar hol Fabergé-ei aan het praten was. Al kon het zijn dat haar diepgang en karakter door het ongeluk waren uitgewist. Greta leefde als een kluizenares, ze waagde zich zelden buiten haar appartement. Voor zover Ava wist, was dit de eerste keer dat ze langer dan een paar uur van huis was.

Eigenlijk zou ze niet zo hard moeten zijn voor haar grootmoeder, aangezien ze haar voor het ongeluk niet had gekend. Toch kon ze het niet laten om haar te vergelijken met LJ, die een levenslust bezat waarbij Greta, zelfs als je bedacht wat ze allemaal had meegemaakt, zwak en kleurloos afstak. En nu, dacht Ava, terwijl ze op haar lip beet, gaan we kerst vieren met Greta, en niet met LJ.

De brok in haar keel slikte ze snel weg, want ze wist dat haar oudtante niet zou willen dat er om haar getreurd werd. 'Gewoon je beste beentje voorzetten,' zei ze altijd, wanneer het noodlot toesloeg.

Toch wilde Ava vanuit de grond van haar hart dat LJ nog iets langer bij hen was gebleven, zodat ze haar kindje geboren had kunnen zien worden. In elk geval had ze nog wel meegemaakt dat Ava met Simon trouwde en was ze gestorven in de wetenschap dat Marchmont en Ava in goede handen waren.

David kwam weer de salon binnen met Tor.

'Hallo, Ava. Vrolijk kerstfeest, en dat soort dingen meer. Jeetje, wat is het koud. Wat een barre tocht!' Tor liep naar het haardvuur om haar handen te warmen.

'Je hebt het net op tijd gered. Volgens Jack rijden er de rest van de avond geen treinen meer naar Abergavenny,' zei David.

'Ja, ik had de kerstdagen niet graag doorgebracht in een bed and breakfast in Newport,' reageerde ze droogjes. 'Het huis ziet er geweldig uit, Ava. Simon en jij zullen wel in jullie nopjes zijn.'

'Nou en of,' beaamde Ava. 'Het is echt prachtig. We zijn je heel dankbaar, oom David. Simon en ik hadden die renovatie nooit zelf kunnen betalen.'

'Och ja, op een dag is het toch van jou.' David keek op omdat Simon de kamer binnenkwam. 'Ha, Simon. Lekker, zo'n verse pot thee. Daar zijn we allemaal wel aan toe, geloof ik.'

Toen Greta wakker werd, wist ze even niet waar ze was. Paniekerig tastte ze in het duister naar een lichtknopje en drukte erop. Door de indringende verflucht kwam haar geheugen weer op gang en ging ze rechtop in het comfortabele bed zitten, om de pas opgeknapte kamer te bewonderen.

Marchmont Hall... het huis waar ze door de jaren heen zo veel over gehoord had van David. Volgens Mary, de huishoudster, was dit vroeger Greta's slaapkamer geweest en had ze hier het leven geschonken aan Cheska.

Ze stond op en liep naar het raam. Het sneeuwde nog steeds. Ze probeerde de herinnering terug te halen die bij haar was opgekomen toen ze buiten had gestaan, maar slaakte een wanhopige zucht toen haar geest koppig weigerde zijn geheimen prijs te geven.

Nadat ze zich in de moderne badkamer en suite had opgefrist, trok ze de nieuwe crèmekleurige zijden blouse aan die ze een paar dagen daarvoor had aangeschaft. Ze stifte haar lippen en staaarde naar haar spiegelbeeld, gespannen bij de gedachte dat ze de beslotenheid van haar slaapkamer zou moeten verlaten.

Het had haar alles gekost wat ze nog in zich had om de beslissing te nemen hier op Marchmont kerst te vieren met haar familie. Het was zelfs zo erg dat ze nadat ze ja had gezegd en had gezien hoe verbaasd David daarover was, ernstige paniekaanvallen had gekregen waardoor ze 's nachts niet had kunnen slapen en tot in de kleine uurtjes zwetend en rillend in bed had gelegen. De arts had haar bètablokkers en kalmeringstabletten voorgeschreven. Door hem aangemoedigd, en door de gedachte aan weer zo'n ellendige kerst in haar eentje, was ze erin geslaagd haar spullen te pakken, bij David in de auto te stappen en hierheen te komen.

De artsen zouden vast anders denken over haar beweegredenen. Die zouden in hun gebruikelijke psychologische gewauwel beweren dat ze er eindelijk aan toe was, dat haar onderbewuste aangaf dat ze het aankon om terug te gaan. En inderdaad, sinds haar besluit vaststond, had ze voor het eerst sinds het ongeluk weer levensechte dromen. Niet dat die ergens op sloegen natuurlijk, maar door die

flashback toen ze een paar uur geleden uit de auto was gestapt en Marchmont Hall had bekeken, begon ze toch te vermoeden dat er een kern van waarheid in de analyse van de artsen zat.

Ze wist dat ze nog heel wat hindernissen te overwinnen had. Om te beginnen het gezelschap van andere mensen, en dan ook nog voor een langere tijd. Van iedereen die zich hier verzameld had voor de feestdagen, was er één iemand bij wie ze echt opzag tegen het weerzien: Tor, de vriendin van David.

Hoewel ze haar wel vaker had gezien, als David haar meenam om thee te drinken in Greta's appartement in Mayfair, had ze nooit langer dan een paar uur met haar doorgebracht. Op het eerste gezicht leek Tor heel vriendelijk, beleefd en geïnteresseerd in wat ze te zeggen had – wat niet veel was – maar toch voelde Greta zich door haar betutteld, alsof Tor haar als een geestelijk onbekwaam, seniel oud vrouwtje behandelde.

Greta bekeek zichzelf in de spiegel. Je kon veel van haar zeggen, maar seniel was ze niet.

Tor was lid van de wetenschappelijke staf op Oxford. Intellectueel, onafhankelijk, aantrekkelijk; maar op een efficiënte manier, als je het Greta vroeg. Al vond ze het niet zo fraai van zichzelf dat ze haar instinctief als een vrouwelijke rivale bespote.

Het kwam erop neer dat Tor alles was wat Greta niet was, maar David was gelukkig met haar en Greta wist dat ze daar blij om moest zijn.

In elk geval had hij wel gezegd dat Ava er ook zou zijn, met haar man Simon. Ava, haar kleindochter...

Als iets aan haar geheugenverlies haar van streek maakte, was het Ava wel. Haar eigen vlees en bloed, de dochter van haar dochter... Hoewel ze Ava de afgelopen twintig jaar zo nu en dan had gezien en haar graag mocht, voelde ze zich schuldig omdat ze geen band met haar had, zoals het hoorde met je kleindochter. Zou ze niet instinctief een diepe emotionele klik moeten voelen, ook al had ze niets van haar geboorte meegekregen?

Greta dacht dat Ava, net als LJ toen ze nog leefde, haar ervan ver-

dacht dat ze zich meer kon herinneren dan ze prijs gaf en op de een of andere manier deed alsof. Maar ondanks jaren van sessies met psychologen, hypnotherapeuten en andere hulpverleners die geheugenverlies te lijf gingen met methoden waarover ze gelezen had, kwam er niets los. Het voelde alsof ze in een leegte leefde, alsof ze niet meer dan een toeschouwer was van al die andere mensen die er geen enkele moeite mee hadden zich dingen te herinneren.

Ze voelde zich nog het nauwst verbonden met David. Die schat was er voor haar geweest toen ze na negen maanden coma eindelijk haar ogen had geopend en had de vierentwintig jaar daarna zo goed mogelijk voor haar gezorgd. Zonder hem zou ze in dit lege bestaan vast en zeker al vele jaren geleden de moed hebben verloren.

David had haar verteld dat ze elkaar veertig jaar geleden hadden ontmoet, toen zij achttien was en vlak na de oorlog in het Londense Windmill Theatre werkte. Kennelijk had ze hem ooit toevertrouwd dat haar ouders waren omgekomen tijdens de blitzkrieg, maar had ze het nooit over andere familieleden gehad. Volgens hem waren ze erg goed bevriend geraakt, en uit zijn woorden had Greta opgemaakt dat hun relatie nooit verder was gegaan dan dat. Daarnaast had hij haar nog verteld dat ze kort na hun ontmoeting met zijn oom was getrouwd, ene Owen, de voormalige landheer van Marchmont.

Door de jaren heen had ze vaak gewenst dat hun relatie verder was gegaan dan de vriendschap die hij had beschreven. Ze hield intens veel van hem; niet vanwege hun band voorafgaand aan het ongeluk, maar omdat hij nu zo veel voor haar betekende. Natuurlijk wist ze best dat die gevoelens niet wederzijds waren; niets wees erop dat dat ooit anders was geweest. David was een beroemde, succesvolle komiek, en nog steeds extreem aantrekkelijk. Bovendien had hij sinds zes jaar een relatie met Tor, die op benefietgala's en prijsuitreikingen steevast aan zijn arm hing.

Op haar somberste momenten voelde Greta zich een blok aan zijn been. Dan dacht ze dat hij alleen zijn plicht vervulde, omdat hij een goed mens was en omdat ze aangetrouwde familie van elkaar waren.

Toen ze na anderhalf jaar eindelijk uit het ziekenhuis werd ontslagen en weer in haar appartement in Mayfair ging wonen, was David de enige die regelmatig op bezoek kwam. Door de jaren heen was ze zich steeds schuldiger gaan voelen omdat ze zo afhankelijk van hem was. Hoewel hij beweerde dat hij het helemaal niet erg vond om bij haar langs te komen, wilde ze hem niet te veel belasten. Daarom verzon ze vaak een smoesje, ook al had ze niets beters te doen.

Ze maakte zich los van haar spiegelbeeld, in de wetenschap dat ze haar moed bij elkaar moest rapen om naar haar familie te gaan. Ze deed de deur open, liep de overloop op en bleef bovenaan de indrukwekkende, donkere eiken trap staan. De uit houtsnijwerk vervaardigde balustrades en eikelvormige pinakels glansden zacht in het licht van de kroonluchter. Ze keek naar de grote kerstboom in de hal beneden, rook de frisse, aangename geur van de spar en voelde weer dat er zich iets roerde in haar binnenste. Ze deed haar ogen dicht en ademde zoals de artsen haar hadden geleerd diep in, in een poging de vage herinnering toe te laten.

Op kerstochtend werden de bewoners van Marchmont Hall wakker te midden van een idyllisch sneeuwlandschap. Tijdens de lunch smulden ze van een gans en groenten die op het landgoed verbouwd waren. Na afloop gingen ze in de salon bij de haard zitten om hun cadeaus open te maken.

‘O, oma,’ zei Ava toen ze een zacht, wit babydekkentje uitpakte. ‘Dit komt heel goed van pas. Dank je wel.’

‘Tor en ik wilden heel graag een kinderwagen voor jullie kopen, maar omdat we geen van beiden een idee hebben wat er tegenwoordig in de mode is, hebben we maar een cheque uitgeschreven.’ David overhandigde die aan Ava.

‘Wat aardig van jullie, David,’ zei Simon, terwijl hij zijn glas nog eens bijschonk.

Greta was geroerd door Ava’s cadeau, een ingelijste foto van hen tweeën, gemaakt toen Ava een baby’tje was en Greta nog in het ziekenhuis lag.

‘Dat is een voorproefje van wat er komen gaat,’ zei Ava glimlachend. ‘Jeetje, je wordt overgrootmoeder!’

‘Inderdaad, zeg,’ Greta grinnikte bij de gedachte.

‘En je ziet er amper een dag ouder uit dan de eerste keer dat ik je zag,’ merkte David hoffelijk op.

Greta zat op de bank en keek tevreden naar haar familie. Misschien kwam het doordat ze bij de lunch veel meer wijn had gedronken dan ze gewend was, maar voor de verandering voelde ze zich geen buitenbeentje.

Nadat alle cadeaus waren uitgepakt, stond Simon erop dat Ava met hem naar boven ging om even uit te rusten en gingen David en Tor een wandeling maken. David vroeg Greta om mee te gaan, maar dat wees ze beleefd af. Die twee hadden tijd met elkaar nodig, en ze wilde niet het vijfde wiel aan de wagen zijn. Een tijdlang bleef ze bij de haard zitten doezelen. Toen ze weer wakker werd, zag ze door het raam dat de zon laag aan de hemel stond en de sneeuw liet schitteren.

In een opwelling bedacht ze dat ze zelf ook wel wat frisse lucht kon gebruiken, ging op zoek naar Mary en vroeg of ze misschien laarzen en een dikke jas kon lenen.

Vijf minuten later liep ze, gekleed in veel te grote rubberlaarzen en een oude parka, de ongerepte sneeuw in en snoof de heerlijk schone lucht op. Ze bleef staan om te bedenken welke kant ze op zou gaan, in de hoop dat haar intuïtie haar ergens naartoe zou leiden. Het zou een boswandeling worden, besloot ze. Terwijl ze liep, keek ze naar de diepblauwe lucht boven haar. Opeens werd ze overmand door blijdschap, gewoon omdat het zo mooi was. Dat gevoel was voor haar zo zeldzaam dat ze bijna begon te huppelen terwijl ze kriskras tussen de bomen door liep.

Ze kwam aan bij een open plek, met in het midden een indrukwekkende spar. Het weelderige groen van de met sneeuw beladen takken stak opvallend af tegen de hoge, kale beuken in de rest van het bos. Toen ze erheen liep, zag ze dat er een grafsteen onder stond. Het opschrift was bedolven onder de sneeuw. Ze wist vrijwel zeker

dat het het graf van een huisdier van de familie moest zijn, misschien wel een huisdier dat zij nog had gekend, en veegde met haar in een handschoen gestoken hand de hard geworden, ijzige vlokken opzij.

Langzaam kwam het opschrift in zicht.

Jonathan (Jonny) Marchmont

Geliefde zoon van Owen en Greta

Broer van Francesca

Geboren 2 juni 1946

Gestorven 6 juni 1949

Moge God Zijn kleine engel naar de hemel begeleiden

Greta las en herlas het opschrift en liet zich met bonkend hart op haar knieën in de sneeuw vallen.

Jonny...

Als ze het opschrift op de grafsteen moest geloven, was het dode kindje háár zoon!

Ze wist dat ze een dochter had die Francesca, ofwel Cheska, heette, maar over een zoontje had ze nooit iets gehoord. Volgens het opschrift was hij nog maar drie geweest...

Huilend van frustratie en schrik keek ze omhoog en zag dat het al donker begon te worden. Hulpeloos keek ze om zich heen, alsof de bomen antwoord konden geven op haar vragen. Terwijl ze daar op haar knieën zat, hoorde ze in de verte een hond blaffen. Als een echo van een ander moment kwam er een beeld bij haar op. Ze was hier vaker geweest en had toen ook een hond horen blaffen... Ja... ja...

Ze concentreerde zich weer op het graf. 'Jonny... mijn zoon... zorg alsjeblieft dat ik het me herinner. Laat me in godsnaam herinneren wat er gebeurd is!' schreeuwde ze, verstikt door haar tranen.

Het geluid van de blaffende hond stierf weg en ze sloot haar ogen. Meteen drong er zich een levendig beeld aan haar op van een piepklein baby'tje in haar armen, tegen haar borst genesteld.

'Mijn lieve Jonny... Mijn kindje...'

Terwijl de zon achter de bomen en in de vallei erachter verdween,

als een voorbode van de nacht, stak ze haar armen uit naar de grafsteen en begon het zich eindelijk te herinneren.